

NOSALTRES SOLS!

Any XCV • Núm. 204 • Època III, núm. 16

Divendres, 11 de setembre de 2026

Joves, militeu a Nosaltres Sols!

El 1930 aparegué Nosaltres Sols!, inspirat en el Sinn Féin que havia estat capaç d'alliberar Irlanda del jou anglès. El seu fundador fou Daniel Cardona i Civit, i constituí dita organització amb l'objectiu de conduir Catalunya cap al seu alliberament. Tenia la voluntat d'unir els joves separatistes que durant la dictadura havien plantat cara a l'espanyolisme d'en Primo de Rivera. A les portes del naixement del nou règim republicà, era menester combatre el relaxament dels esforços dels qui pensaven que la flamant Generalitat autonòmica i la II República eren el final del camí.

Nosaltres Sols! rebutjava la política autonomista, i Cardona recordava

als que cercaven cadires i poltrones que «no som un partit polític, sinó una milícia. El nostre lloc no és la vanaglòria personal, sinó el sacrifici.»

Les idees de Cardona i NS!, en paraules de Frederic J. Porta, «eren una síntesi eclèctica del liberalisme progressista de Valentí Almirall, del liberalisme conservador de Prat de la Riba i de les lliçons socialistes ètiques de Martí i Julià de la Unió Catalanista». L'ideari representava, per tant, la síntesi de la ideologia política de gran part del catalanisme desenvolupat fins aleshores.

Arribà a tindre milers de militants, amb un 30 % de militància femenina, molt per sobre del que era habitual a l'Europa del moment. Això no

obstant, tal com succeí amb l'organització separatista Palestra de Batista i Roca, el fracàs de la Revolució de 1934 conduí les organitzacions nacionalistes radicals al moment inicial. A aquest desastre, cal afegir-hi la Guerra d'Espanya. «Els seus militants es van deixar la pell als carrers i a les trinxeres, defensant l'ideal de Catalunya. A l'estiu de 1936, Nosaltres Sols! va unir-se a les altres organitzacions del nacionalisme per conformar, de nou, Estat Català. Derrotats en la guerra i un cop a l'exili parisenc, formarien el Front Nacional de Catalunya amb un sol objectiu en ment: Catalunya.»

Ens traslladem l'octubre del 2019, durant les protestes en contra de la

FEM RENÉIXER CATALUNYA

sentència del Procés. Malgrat la força i l'èpica de les protestes, com per exemple la Batalla d'Urquinaona, aquella tardor fou l'inici del fracàs del Procés liderat pels partits processistes. Un grup de joves se n'adonà, i també havent diagnosticat el fracàs de les protestes per la manca d'una organització que anés més enllà dels partits polítics que fos capaç d'enquadrar a files tots els joves nacionalistes catalans disposats a defensar Catalunya, van decidir de posar-hi solució.

Així, aquell mateix any refundaren Nosaltres Sols! sota el mateix esperit que el primer NS! i amb quatre pilars bàsics. 1) El nacionalisme català, atès que l'acció política parteix de posar Catalunya al centre i defensar-ne la continuïtat històrica, cultural i lingüística. 2) El pancatalanisme, atès que la nació s'estén pel domini lingüístic de la llengua catalana, de Salses a Guardamar i de Fraga a l'Alguer. NS! cerca que aquests territoris es constitueixin en un Estat Català propi i independent. 3) El cardonisme, atès que Daniel Cardona és el referent ideològic i espiritual pel seu nacionalisme alliberador, enfocament transversal i interclassista. 4) I la transversalitat, atès que tots els sectors de la nació catalana són necessaris per al seu alliberament.

D'aquests pilars se'n desprenen els següents posicionaments ideològics que hom pot consultar al nostre web i que en els següents números desenvoluparem. Pel que fa a l'educació, la immersió lingüística no funciona, i els infants catalans surten

dels centres educatius amb una gran manca de coneixements. Sobre la immigració, ens oposem al model actual, culpabilitzant de la situació a l'Estat espanyol pel model de feines precàries i mà d'obra barata a què ha sotmès els catalans. L'habitatge és un dels problemes més greus del jovent. Per a formar una família, els joves hem de menester habitatge assequible i digne. Així, som natalistes i considerem que cal fomentar un sistema social i econòmic que ens permeti de formar una família. Ens oposem al model turístic actual que impedeix als catalans de viure als seus barris i destrueix el territori.

NS! creu que, per assolir l'alliberament nacional, Catalunya ha de menester una nova Renaixença: «Un nacionalisme revolucionari en esperit –disposat al sacrifici– però constructiu en les formes. Un moviment transversal, sobirà i arrelat que posi Catalunya al centre. La nostra nació no pot diluir-se ni fragmentar-se. La independència no és només una fita política: és un projecte de supervivència col·lectiva. Catalunya ha de ser. I ha de ser amb plenitud.»

Del nucli inicial de la Universitat Pompeu Fabra, NS! s'ha estès pel Principat de Catalunya i des del final de la pandèmia, ha desenvolupat tota mena d'activitats polítiques, intel·lectuals i físiques.

De res servirà que de pensament i sentiments els joves anhelem un Estat Català si no som capaços d'organitzar-nos més enllà dels partits i ideologies. Pregunteu-vos

què hauria passat si durant les protestes per la sentència, hagués existit NS! i hagués tingut enquadrada gran part de la joventut nacionalista catalana.

La història de Catalunya i els temps presents ens han imposat una tasca que servirà per retre homenatge a les generacions que ens han precedit, però també per oferir un futur millor als nostres fills: la independència de Catalunya.

Joves, Catalunya ens necessita! Deixeu de banda les batalles partidistes i l'enfrontament amb els altres catalans. La unió entre nosaltres és l'únic camí cap a l'alliberament nacional. Perquè més enllà dels partits i la ideologia que hom professa, la catalanitat i la voluntat de ser lliures ens uneix.

Joves, militeu a Nosaltres Sols!

Transversalitat

Un dels pilars de Nosaltres Sols! és la transversalitat ideològica. Al nostre web, hom hi llegeix: «Som transversals en l'eix esquerra-dreta i acceptem qui comparteixi aquests pilars des de qualsevol posició democràtica. El manifest [ideològic de NS!] condemna les ideologies feixistes i totalitàries.»

Hem rebut crítiques per declarar-nos transversals, algunes de les quals són legítimes i les altres es basen en la manca d'arguments. Analitzem, però, què significa realment la transversalitat en una organització nacionalista catalana com Nosaltres Sols!.

Abans de res, però, cal recordar un fet que l'Estat espanyol no vol que recordem: els catalans —entenguï's habitants de la comunitat autònoma de Catalunya i del conjunt dels Països Catalans— no tenim poder polític. Les nostres institucions que no tenen res a veure amb les d'antany tenen com a funció administrar la decadència en què Castella condemna a Catalunya i controlar els catalans, especialment a partir del Procés.

Políticament, això es tradueix en el fet que tota política que pretenguem d'impulsar des de Catalunya està condemnada al fracàs. Aquest fracàs no es deurà al contingut de la idea, sinó a la manca de poder per implementar-la.

Tenim dues opcions. La primera és la que històricament ha acabat en fracàs: voler incidir en l'Estat perquè els seus ciutadans acceptin els

catalans sense assimilar-los a la idiosincràsia castellana. El Sexenni Democràtic, la política d'en Cambó, la Segona República o els anys previs del Procés en són exemples evidents. Aprenquem de la Història i evitem de repetir els errors.

L'altra opció va nèixer fa poc més d'un segle i fins al XXI no fou l'hegemònica entre els catalans: la independència. La Història ens mostra que tot intent d'encaix amb l'Estat espanyol —o sia, l'Estat controlat per Castella— ha acabat en fracàs. Quin sentit té, aleshores, voler continuar formant part d'un Estat que l'únic que vol de nosaltres és assimilar-nos?

Incidir políticament a l'Estat espanyol és un camí que condueix al fracàs; és ací on la transversalitat agafa —hauria d'agafar— protagonisme.

La transversalitat a la pràctica és l'anàlisi dels problemes que patim els catalans i Catalunya i proposar solucions independentment de si hom les considera d'esquerres o dretes tenint la independència com a objectiu prioritari.

Els ciutadans constitueixen la nació, i sense aquests, la nació no existeix. Per tant, les solucions dirigides a la reconstrucció de Catalunya no poden oblidar de cap de les maneres els catalans. És possible «salvar» la nació a còpia d'imposar a llurs ciutadans la misèria i pobresa?

En conseqüència, les solucions que hom proposi per a la nova

Renaixença han de tindre com a prioritats la millora de les condicions materials dels catalans i la recuperació de llur esperit nacional. A partir d'aquesta premissa, Nosaltres Sols! desenvolupa els seus pilars, principis i posicionaments al manifest ideològic.

La transversalitat no implica, sota cap de les circumstàncies, oblidar la construcció dels diferents projectes polítics en clau catalana. La seua construcció ha de tindre com a prioritats a més a més de l'alliberament nacional, les prioritats esmentades al paràgraf anterior.

Tots els esforços invertits per a l'alliberament nacional i la construcció dels projectes polítics seran en va si som incapaços d'unir-nos per assolir la independència.

Pere Antoni

La Guerra de Successió

La ferida mai curada

La Guerra de Successió (1701-1715), i en especial el seu tram final, conegut com la Guerra dels Catalans (1713-1714), va ser un conflicte bèl·lic que es va lliurar a gran part de l'Europa Occidental i que va resultar determinant per la història de Catalunya, ja que va suposar la fi del sistema de monarquia compartida amb Castella en el que cada regne era independent de l'altre, i en el que el Principat de Catalunya disposava de fiscalitat, justícia, institucions i constitucions pròpies. La derrota de l'onze de setembre de 1714 va suposar la imposició de l'estat centralista espanyol encara vigent avui en dia, que no és més que una ampliació del Regne de Castella feta a partir de la submissió dels antics territoris de la Corona Catalanoaragonesa. Així doncs, en aquest article del butlletí de Nosaltres Sols!, parlarem de la Guerra de Successió, per donar a conèixer un conflicte sovint força desconegut, més enllà del record de la derrota de l'11 de setembre.

La Guerra de Successió a la Monarquia Hispànica es produeix en un context de puixança de les tendències absolutistes arreu d'Europa, que confrontava directament amb el model de poder català, pioner en aquell moment i molt similar al que Anglaterra tenia aleshores i ha mantingut, amb les modificacions evidents que la història ha comportat, fins a l'actualitat. El Principat de Catalunya (i en menor mesura els Regnes de

València, Aragó i Mallorca) es regien per un règim polític constitucional i pactista, on el rei no podia imposar la seva voluntat, sinó que necessitava l'aprovació de les Corts Catalanes, i estava sotmès a les lleis que quedaven recollides a les Constitucions. A diferència de gran part d'Europa, els catalans tenien reconegut per llei el dret i el deure de tenir armes a casa per defensar el país en cas d'invasió, estaven exempts d'incorporar-se als exèrcits del rei quan no estava en risc el territori català, tenien dret a defensar-se sempre en un judici o el dret a la privacitat de les seves cartes i correspondència, entre d'altres. Ara bé, des de la unió dinàstica de Castella i la Corona Catalanoaragonesa amb els Reis Catòlics, aquest sistema de govern patia les conseqüències de l'allunyament del poder reial de Barcelona: des del 1632 fins al 1702, el rei no va convocar mai les Corts, de manera que no es va actualitzar ni aprovar cap llei nova. A més, el segle XVII havia estat devastador per a Catalunya: les guerres constants entre la Monarquia Hispànica i França havien convertit Catalunya en un camp de batalla constant, amb la presència gairebé permanent de soldats castellans que feien destrosses allà per on passaven, fins al punt d'acabar provocant la revolta dels catalans (la Guerra dels Segadors (1640-1652), que va acabar amb la pèrdua del Rosselló i el nord de la Cerdanya).

Tornant al conflicte que ens ocupa, l'any 1700 el rei Carles II va morir sense descendència, deixant la Monarquia Hispànica sense rei. Ben aviat, les diferents potències europees van rivalitzar per apoderar-se del tron. El testament de Carles II, redactat amb el rei ja malalt, deixava el títol de rei dels diferents regnes de la Monarquia Hispànica a Felip de Borbó, nét del rei de França, defensor d'un poder centralitzat i absolut del sobirà. Davant d'això, la resta de potències europees van respondre promocionant a Carles d'Habsburg, fill de l'emperador d'Àustria, com a candidat a ocupar el tron hispànic. Anglaterra i Àustria volien evitar que els Borbons es fessin amb el monopoli del comerç amb Amèrica. La guerra estava servida.

Els catalans, que d'entrada van acceptar a Felip de Borbó (Felip V) com a nou rei, ben aviat van canviar de bàndol en arribar les tropes de Carles III davant de Barcelona, l'any 1705.

Carles representava el paradigma del monarca constitucional, i des d'un inici es va fer amb l'estima dels catalans. Va jurar les Constitucions i va convocar noves Corts, a més de convertir Barcelona en la seva capital. L'Aragó, València i Mallorca també van aclamar al rei Carles.

La guerra va transcórrer en diversos fronts, esdevenint la primera gran guerra europea. Si bé a Europa els aliats dels catalans anaven de victòria en victòria, a la península les coses

aviat es van torçar. Les tropes austriacistes van ocupar Madrid el 1706 i el 1709, sempre amb el mateix resultat: el desastre. Els castellans van rebutjar l'autoritat de Carles les dues vegades, sempre amb el mateix argument: *«nunca aceptará Castilla a rey que venga por Aragón»*. La catalanofòbia. Aquests fracassos van comportar derrotes severes durant les retirades dels aliats, com a la batalla d'Almansa (1707) que va suposar la caiguda del Regne de València i de l'Aragó a mans borbòniques. Felip V va suprimir les seves institucions pròpies i hi va imposar les lleis de Castella per dret de conquesta. Ciutats com Xàtiva van ser cremades i pràcticament destruïdes.

El tomb definitiu es va produir el 1711: l'emperador d'Àustria Josep I va morir, i Carles III va ser el seu successor. Els anglesos, que feia temps que volien sortir del conflicte, van aprofitar aquest fet per denunciar que, si guanyaven la guerra, els austríacs també construirien una monarquia universal. Va ser aleshores que van començar a negociar amb els francesos, i van acabar firmant el Tractat d'Utrecht (1713). Europa reconeixia a Felip V com a rei d'Espanya (amb Catalunya inclosa), a canvi de privilegis de comerç amb Amèrica pels anglesos i austríacs, a més de diversos territoris com Menorca i Gibraltar. El virrei Starhemberg, que substituïa al rei Carles al Principat, va ordenar l'evacuació de les seves tropes.

Els catalans, però, van optar per resistir. Felip V tenia un odi visceral contra el nostre poble, i sabien que rendir-se no els estalviaria la violència ni la pèrdua de les institucions pròpies. A més, els catalans eren gent avesada a lluitar, Barcelona era un dels centres productors d'armes més importants d'Europa, i confiaven en les seves capacitats. A més, Mallorca encara resistia, i des d'allà arribaven provisions que el ja emperador Carles feia arribar des de Viena. El context internacional podia canviar en qualsevol moment, ja que Carles no havia renunciat oficialment al tron i la reina Anna d'Anglaterra, impulsora de l'abandonament dels catalans, agonitzava.

Al capdavant dels exèrcits de Catalunya s'hi va situar Antonio de Villarroel, un general gallec de fortes conviccions austriacistes. Els borbònics de seguida van envoltar Barcelona, però a l'interior els homes del Marquès del Poal Antoni Desvalls, amb base a Cardona, ataven la resistència i les revoltes. Villarroel va aconseguir organitzar un exèrcit que, entre els soldats regulars, els membres de la Coronela de Barcelona i els Miquelets, va reunir uns 20.000 homes segons els càlculs recents. Barcelona es va convertir en un important port de pirateria per abastir la ciutat. Durant gran part del setge, els catalans van prendre la iniciativa, provocant importants baixes als borbònics, que malgrat tot eren molt superiors en nombre. Dels 40.000 soldats castellans i francesos inicials, es va arribar als 90.000 al final del conflicte.

L'ajuda francesa va ser decisiva per fer decantar la guerra per Felip V. El seu avi, el rei Lluís XIV, va enviar el seu millor general, el Duc de Berwick, a preparar l'assalt definitiu de Barcelona. Ho va intentar per primer cop entre el 12 i el 14 d'agost de 1714, però va acabar amb victòria pels catalans. El baluard de Santa Clara va ser l'escenari de la batalla més sagnant mai vista a Catalunya fins a la Guerra Civil.

El segon intent va ser el definitiu: la matinada de l'11 de setembre Berwick va llançar l'assalt definitiu, i els borbònics van entrar a la ciutat. La batalla, duríssima, va durar fins ben entrada la tarda. Casanova i Villarroel van caure ferits durant els darrers contraatacs, fins que la situació es va tornar insostenible i la ciutat, afamada i destruïda, va capitular.

La derrota va comportar, a més de la repressió i la violència generalitzada, la fi de l'Estat Català iniciat a l'època medieval, i la imposició per dret de conquesta de l'ocupació castellana dels Països Catalans. Les seves conseqüències les vivim encara avui en dia, i com a nacionalistes n'hem de ser conscients. Conèixer el nostre passat és clau per entendre la nostra lluita i guanyar-la. Els nostres avantpassats van vessar la seva sang per Catalunya fa més de tres-cents anys. No podem permetre que el seu sacrifici fos en va. Per ells, per nosaltres i pels que vindran. Per Catalunya.

Marquès del Poal

Daniel Cardona

Referents

Daniel Cardona és el nacionalista català per antonomàsia, referent de la radicalitat i la intransigència aplicada al nostre pensament polític.

Daniel Cardona i Civit neix el 20 d'agost de 1890 al número 1 del carrer Jovellanos de Barcelona. Ja de ben petit passava llargues temporades a la casa pairal dels Cardona, propietat del seu tiet, situada a Sant Just Desvern.

Un cop acabats els estudis obligatoris, treballà a la merceria Borràs de Barcelona. Per aquelles dates, quan els militars tornaven d'assaltar els locals del Cu-cut!, setmanari on havia escrit alguna cosa Cardona, ell i altres aprenents van llençar-los una galleda plena de serradures.

Aquest grup de joves i dependents de comerç, serien el nucli que posteriorment nodriria les primeres organitzacions catalanistes. Aquests s'enquadrarien en el CADCI (Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria) i altres grups nacionalistes radicals com La Reixa, l'Associació Catalanista La Falç i l'Associació Popular Catalanista, que s'organitzaven a l'ombra de la Unió Catalanista.

Després d'exercir diferents oficis i conèixer gent tan rellevant com Salvat-Papasseit, la mort del seu oncle li va reportar una gran fortuna.

Influït per les idees de Domènec Martí i Julià i a partir de l'aixecament irlandès de Pasqua de 1916, es

decantà per construir a Catalunya una via insurreccional per aconseguir la independència.

Va col·laborar en la confecció de diferents setmanaris i organitzacions nacionalistes de l'època fins que va fundar el 1922, juntament amb Francesc Macià, Estat Català i va esdevenir batlle de Sant Just Desvern.

La dictadura de Primo de Rivera el va dur a l'exili a Perpinyà. La falta d'activitat durant aquells anys el va portar a renyir amb Macià. El 1925 va participar en la creació de Bandera Negra, que propugnava una acció més radical. Després de l'intent d'assassinat del rei d'Espanya Alfons XIII va ser acusat de ser còmplice en aquest afer, conegut com el Complot de Garraf.

L'any 1931, després de ser amnistiats arran de la proclamació de la Segona República Espanyola, va tornar a Catalunya i va ser elegit batlle de Sant Just Desvern fins al 1936. En paral·lel va crear l'organització patriòtica Estel, que reivindicava les figures més rellevants dels moviments separatistes del moment. Finalment, el grup va acabar esdevenint el 1931 Nosaltres Sols!, traducció literal del gaèlic Sinn Féin irlandès) Durant la Guerra Espanyola, Cardona denuncià els abusos dels incontrolats anarquistes. Detingut pels revoltats llibertaris, estigué ben a prop de ser afusellat. Decebut pel rumb que prenia la guerra, fixà la seva residència a Perpinyà, en el que va ser el seu tercer exili, ja el 1939.

El gener de 1940, membres de la FNEC, el BEN, NSI i Estat Català es van ajuntar per a conformar el maig del mateix any el Front Nacional de Catalunya. Aquesta organització va ajudar els aliats a lluitar contra el nazisme i el feixisme, contra el franquisme i per la llibertat de Catalunya. Va morir a Sant Just Desvern el 7 de març de 1943 i fou enterrat sense la presència dels seus amics, a qui la Guàrdia Civil els impedí l'assistència. El Pensament de Cardona El pensament polític de Cardona va estar molt influït per l'Alçament de Pasqua irlandès de 1916, en què un seguit de republicans irlandesos van ocupar diversos emplaçaments del centre de Dublín i van proclamar la República Irlandesa. Aquest fet va comportar l'empresonament de més de 3.500 persones i els principals responsables van ser executats. Es podria dir que l'Alçament de Pasqua i la consegüent repressió, van portar la població a donar suport a la independència, a la Guerra d'Independència de 1919-1921 i a la creació de l'Estat Lliure Irlandès el 1922. Cardona, anomenat «l'Irlandès», inspirat en aquest moviment d'alliberament nacional, propugnava el sacrifici per Catalunya davant de qualsevol partit o sigla. A través d'un independentisme interclassista, pretenia alliberar la nació per mitjà d'una insurrecció armada com a sacrifici de sang. Ell desconfiava de la política i va pretendre allunyar els joves del camp electoralista i polític,

enfocant-los en maniobres paramilitars: «Vosaltres ja sabeu que Catalunya no serà salvada per la política, com sabeu que la política no ha salvat cap ideal social ni patriòtic i per tant no ha salvat cap poble de la terra en lluita nacionalista»

Després de la Proclamació de la República Catalana de 1931 i la següent firma de l'Estatut de Núria, ell propugnava que l'autonomia no era altra cosa que el maquillatge de la subjugació de l'estat. Criticava l'autonomisme i el federalisme, i condemnava l'oportunisme de Macià i d'altres polítics catalans que no advocaven per la llibertat plena i el reconeixement íntegre de Catalunya, sinó pel pacte amb l'Estat per sobreviure vergonyosament i sense dignitat: «Abans la dominació era clara, brutalment sincera; ara, els catalans maldem en l'esclavatge, embrutits sota el pes d'unes cadenes de roses, car ara som esclaus de la justícia, d'una justícia que és una farsa i que, per tant, no s'ha fet. Abans teníem els múscles subjectats; ara, joventut catalana, hi tenim l'ànima.»

«O a Catalunya se li dona i recobra tot el que per la força se li usurpà, o Catalunya no accepta, menysprea, tot allò que li sigui concedit en perjudici de la seva dignitat de nació esclava. Són els pobles febles; els no posseïts de dignitat i fortitud nacional, les que demanen almoïna a l'Estat opressor. Els pobles forts són els que exigeixen ço que en justícia els pertoca. (...) L'ànima d'un poble no es regateja amb transaccions utilitaristes. S'accepta o no s'accepta.»

Els polítics havien traït la nació, però encara havien fet una cosa més greu: havien amansit les joventuts de Catalunya, havien evitat que els joves es convertissin en soldats de la Pàtria, els havien enverinat amb doctrines polítiques. Per ell, els joves representaven l'esperança de la victòria. En canvi, el que es va trobar va ser joves sense ànsia de lluitar, sense odi a l'enemic que oprimia Catalunya, i en aquest sentit disculpava amargament la manca de fermesa de les joventuts catalanes, alhora que provava d'exaltar-les i preparar-les pel combat. Si es fallava, si no es vencia, si no s'estava a l'altura, aleshores l'esclavitud seria només responsabilitat dels catalans, per haver-se negat al sacrifici, per haver-se negat a l'acció directa. Els catalans havien de ser conscients que només d'ells depenia la victòria o la desfeta: «La fortalesa bàsica de Catalunya, l'han de construir els catalans mateixos, sense ingerències, ni suports estranys a la nostra essencialitat nacional: Nosaltres Sols, Nosaltres mateixos!». «La sort de la Pàtria està en cada un de nosaltres. Cal reflexionar perquè som al començament de la batalla. Catalunya no serà una excepció en el plet del seu alliberament. Totes les reivindicacions alliberadores han hagut de passar per aquest camí inevitable i necessari.»

Cardona pensava que la nacionalització i l'acció directa de la joventut combatria el conformisme i prepararia la gent per a l'esdevenidor: «Som partidaris de catalanitzar el nostre poble, però també de preparar el nostre poble

per a les batalles definitives. (...) Sols una bandera integralment nacionalista i una solució radical eren possibles en el plet de la nostra reivindicació nacional. (...)»

Ell creia que els idealistes i els radicals eren els motors de la història i com a tal, estaven cridats a canviar el rumb la de la nació: «Els utopistes primer, els idealistes i els somniadors després, són l'avantguarda dels exèrcits alliberadors. Inútil assenyalar camins a seguir. Els homes de la terra, els fills de la terra, no seguiran altre camí que el que dicta la veu de la sang. Serà acomplert el fet inexorable.»

Cardona sense cap mena de dubte és el far que ens guia cap a l'alliberament nacional. La demostració constant del seu nacionalisme intransigent, el seu interclassisme i transversalitat i el seu ideal de sacrifici marquen el camí de les següents generacions de nacionalistes. Els catalans hem de deixar de ser polítics per a fer ús de l'idealisme i l'abnegació per a l'alliberament nacional.

Biblioteca, propaganda i acció.

Trinxeraire

1714

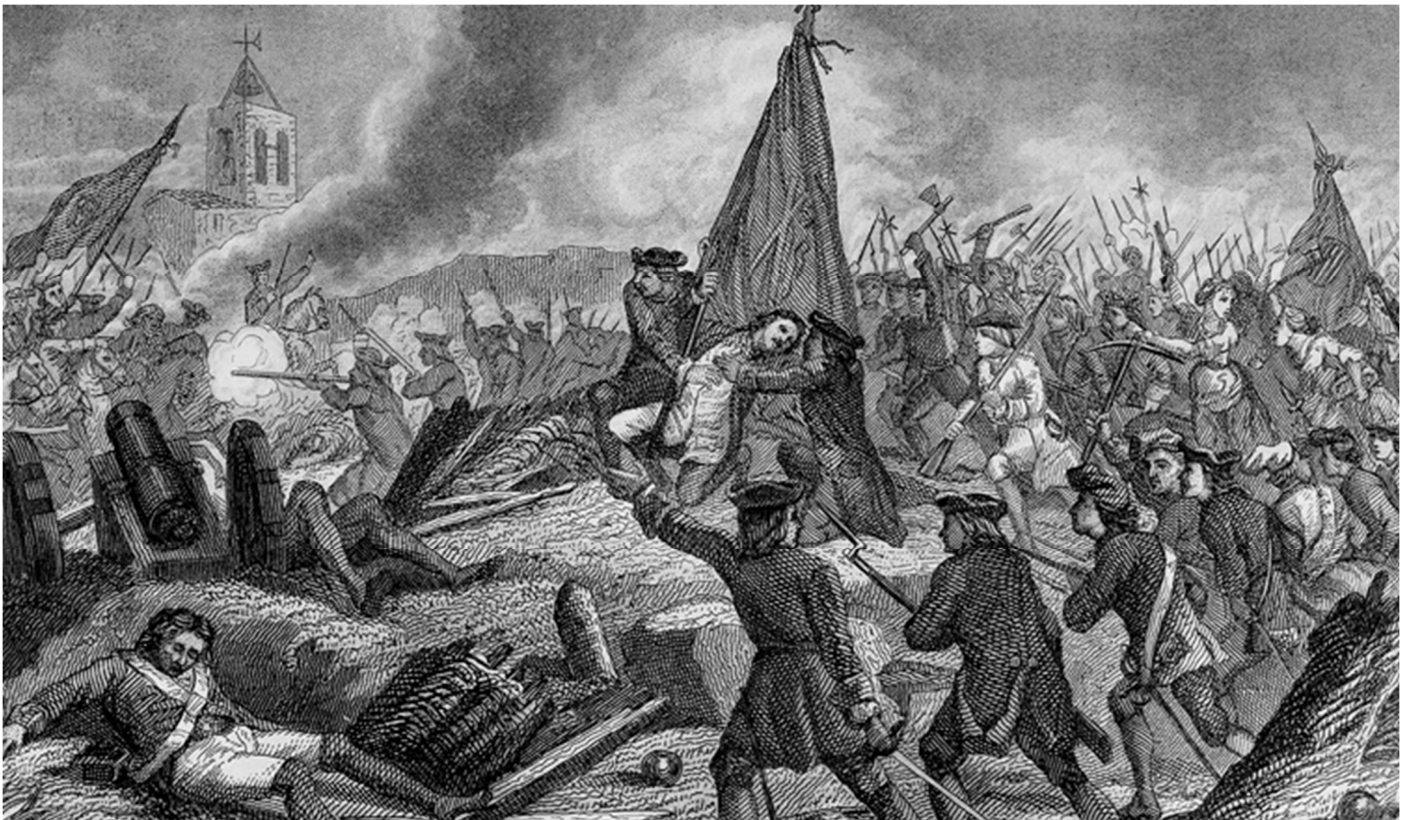
Oh valentia funeral del setge,
bandera que esparraca el foraster!
En terra jau, nafrat, el banderer;
la mort arriba que el seu mal li metja.

Cau la ciutat. El fratricidi petja
un vell destí mentre que el nou ja ve.
La boira fuig pel foradat carrer
com una glassa dolorosa i lletja.

Sinistre sona, travessant les places,
el martelleig d'unes feixugues passes.
El vent se'n du la cendra de les lleus.-

Homes callats, coberts de sang i sutge,
alcen l'esguard impenitent, que jutja:
poble vençut que sobreuiu als reis.

Josep Carner

Subscriu-te al butlletí de Nosaltres Sols! enviant un correu electrònic a butlleti.nosaltressols@gmail.com